

гарското име «Пловдивъ» се преслѣдваше като «комитетско» (възстанническо) название, а Пушкиновитѣ стихотворения се конфискувахъ като таквизъ, че съдържавали правила какъ да се гърми съ пушки! Турскитѣ власти твърдѣ небрежливо и пристрастно испитвахъ виновнитѣ; употрѣбихъ и мъжки върху мнозина обвиняеми; отъ врѣме на врѣме по нѣколко души бѣсехъ. «Нашия народъ намира се въ навечерието на смъртта си,» писа тогазъ единъ Българинъ отъ Пловдивъ въ Цариградъ.

Кждѣ краятъ на м. Юний оставахъ въ Пловдивъ още 1956 затворници, въ Одринъ около 1200, въ Търново около 472; много имаше въ Сливенъ, въ Видинъ и въ другитѣ по-малки градове. Едвамъ въ Юлий начнаха да ги пускатъ. Никакъ не помислювахъ да издирятъ разорителитѣ на Перушица, Батакъ и пр., нѣ напротивъ отлично ги наградихъ за това, дѣто тѣ избавили Отоманското царство. Ахмедъ Барутунлиятъ упростаителтъ на Батакъ, Карловския Тосунъ-бей и Плевенскій каймакаминъ Дели-Неджибъ получихъ орденътъ «меджидие», а пакъ Шевкетъ паша се възвиси за началникъ на гвардията на палата! Строгитѣ и справедливитѣ чиновници отчасти се свалихъ отъ служба, а отчасти дадохъ противъ тѣхъ жалби че били подпомагали гяуритѣ. Единственна случка, която никой не очакваше и не се надѣваше бѣше това дѣто на 18 Юлий (н. к.) въ Пловдивъ обѣсихъ хаджи Мурадъ-ага, единъ отъ Хасковскитѣ кръвопийци; но причината на това наказание не била истребванието на селата въ Конушката нахия или ужаснитѣ разказвания и признавания на този ага, а това дѣто той като на-